

lille Pige paa en halv Snæs Aar; han selv og Asmus var femten. Hun kom dertil fra Samsø, hvor hendes Far paa den Tid var Birkedommer; hendes Sprog var halvt bondsk, og hun havde sat de to korrekte Herlufsholms-Akademikere i Forlegenhed ved den ligefremme Maade, hvorpaa hun gjorde sig til Kammerat med dem og boltrede sig i Højhjemene som en Dreng. Han huskede endnu en solhed Dag, da Asmus og han drev efter Gedder ude paa Søen, „Grønnevandet“, som den kaldtes. Pludselig stod hun inde paa Bredden og raabte til dem, at hun vilde med. De lod hende raabe. Hun var dem til Besvær med sit Overhæng. Da saa de, at hun begyndte at smøge Klæderne af sig, og en, to, tre plaskede hun i Vandet og kom svømmende ud imod dem med det lange brune Haar flydende efter sig. Da hun naaede Baaden, hængte hun sig med Armene paa Rælingen som en lille Havfrue-Unge og lo højt.

Den Sommer, han blev Student, mødtes de paany, ogsaa denne Gang paa Storeholt. Hendes Far var i Mellemtiden bleven Rigsdagsmand, Familien var flyttet til København, og det havde forandret hendes Væsen. Hun var nu ogsaa blevet halv voksen, og han holdt af at se paa hendes brune Øjne og den røde Mund, der med sine smaa hvide Tænder var saa frisk som en overskaaren Hyben.

Derefter gik der næsten seks Aar, før de atter saaes, og i al den Tid tænkte han kun sjelden paa hende, skønt Asmus ofte talte om hende med Berømmelse. Hun var bleven Student med Udmærkelse og studerede nu Engelsk og Fransk for at blive Magister. Men hans Hjerter var dengang pantsat forskellige andre Steder.

Saa en Dag mødtes de i et københavnsk Middagsselskab. Allerede hendes Udseende satte ham i Forundring. Han havde tænkt sig hende høj og slank, og saa var hun snarest under Middeelhøjde og allerede ret fyldig. Han huskede endnu, at hun var klædt i ildgul Silke, og at hun i den Dragt og med sin varme Hudfarve havde gjort et ganske sydlandsk Indtryk paa ham.

De fik hinanden tilbords, og her overraskede hun ham paany ved straks at fortælle, at hun havde vidst, han vilde komme